

GALAKTIKA

418. SCI-FI // FANTASY // WEIRD

BENYÁK

ZOLTÁN

KENNETH

SCHNEYER

PALIJ // HUSZÁR

// VARGA // GRAVICKIJ

// BELJAJEV

GENETIKAI DISZKRIMINÁCIÓ

CSILLAGKÖZI LÁTOGATÓ

AZ UTOLSÓ JÉGKORSZAK OKA

A FANTASZTIKUM LEGJAVA

ELŐFIZETŐKNEK
**CSAK
1990 Ft**
HAVONTA



ÁRA: 2490 FT // 8 €



LÉLEKBE MARKOLÓ TÖRTÉNETEK A GALAKTIKABOLTON – HA NEM FÉLSZ A MÉLYSÉGTŐL...



Co-funded by
the European Union



RENDELJ MEG ITT:
WWW.GALAKTIKABOLT.HU

AZ ABSZURD egy érdekes írói eszköz. Egy jelenséget úgy bemutatni, hogy a végletekig, vagy még azon is túl felnagyítunk, eltorzítunk és ezzel kifigurázunk. Lehet ez tragikus vagy komikus, de leginkább tragikomikus. Bár a legismertebb az abszurd humor, ugyanilyen fontos az abszurd tragédia. Bár a stílusirányzat jelentkezését a múlt század közepére teszik, ennél valójában sokkal régebbi, hiszen elég csak például Jonathan Swift Gulliver-történeteire gondolni.

Az elmúlt évtizedekben ritkán alkalmaztam írásaimban az abszurditást. Első alkalommal nagyon jó okom volt rá. Egy kedves ismerősömet, egy okos és értelmes embert, bekebelezte egy csoport vagy inkább szekta. Végig kellett nézmem ahogy józan személyisége elmerül a vallási fanatizmusban, a világegyevárásban. Nem hatottak az észérvek, a logika, bármit elfogadott mesterétől.

Hogy kiírom magamból a tehetetlenséget és a csalódottságot, megszületett a novella. Egy abszurd vallomás, egy önvád, amely végletekig kitolta a vallási fanatizmus önromboló vagy inkább öngyilkos hatalmát. Egy közösség vezetőjének önvádja, ahol a megtisztulás és mennybe jutás reményében MINDENKI az önsanyargatást, az éhezést, az éhhalált választotta.

Ennél abszurdabb egy történet nem is lehetne, igaz? Hiszen milyen épeszű ember jutna el idáig?

És több mint húsz év után meg kellett érnem, hogy kifacsarodott fantáziám abszurd terméke valósággá vált. Kenyében egy 800 hektáros birtokon több tucat sírt és tömegsírt fedeztek fel a hatóságok. A szekta tagjai a Jézussal való találkozás reményében éheztek halálra magukat.

Az eset nagyon megrázott. Hiszen a történetet képtelenségnek tartottam, pont ezért írtam meg. És mégis. Úgy tűnik, az emberről, az emberiségről nem lehet olyan dolgot kitalálni, ami ne válhatna valósággá. Nincs az a rémtörténet, ami nem történhet meg.

Most komolyan. Mi a baj az emberiséggel?!

Kovács „Tücsi” Mihály
tudományos szerkesztő

Tiszteletbeli főszerkesztő: **Kuczka Péter**

Főszerkesztő: **Dr. Mund Katalin**

Lapigazgató: **Burger István**

Irodalmi szerkesztő: **Németh Attila**

(irodalom@galaktika.hu)

Tudományos szerkesztő: **Kovács „Tücsi” Mihály**

(tudomany@galaktika.hu)

Olvasószerkesztő: **Athén Melitta, Kasza Magdolna**

Kommunikáció: **Goda Mikolt Hanna**

tel.: **06-70/944-8181** (kommunikacio@galaktika.hu)

Terjesztés: **Sidló Dorottya Judit** (terjesztes@galaktika.hu)

Adminisztráció: **Csada Gertrúd**

Szerkesztőségvezető: **Polonkai Tamás**

(szerkesztoseg@galaktika.hu)

Kreatív igazgató/címlap: **Varga Balázs**

A TANÁCSADÓ TESTÜLET TAGJAI:

Dr. Lukács Béla fizikus, a KFKI Részecske- és Magfizikai Kutatóintézetének tudományos tanácsadója

Dr. Juhász Árpád geológus, a TV2 tanácsadója

Dr. Almár Iván csillagász, űrkutató, a Nemzetközi Asztronautikai

Akadémia SETI munkacsoportjának tagja, a nemzetközi SETI

bizottság korábbi alelnöke

Réz András esztéta

S. Sárdi Margit irodalomtörténész, egyetemi docens, a Magyar

SciFítörténeti Társaság elnöke

Alföldi István ex-ügyvezető igazgató, Neumann János

Számítógép-tudományi Társaság

Juhász György tartalommarketing-szakértő

Szerkesztőség: **1024 Bp., Fény u. 2.**

Tel: **06-1/457-02-50** // Nyitva: **H–P 10–16 óra között**

Kiadó: **Metropolis Media Group Kft.**

Felelős kiadó: **a Kft. ügyvezető igazgatója**

Terjeszti országosan a Lapker Rt.

Nyomdai előállítás: **Gelbert Eco Print** // www.gelberteco.hu

Előfizethető: kedvezményesen egy évre (12 szám, partneri kedvezményekkel) **23 880 Ft (1990 Ft/hó)** // Galaktika XL (12 Galaktika XL, partneri kedvezményekkel): **47 880 Ft/év (3990 Ft/hó)**

Partnereinknél a digitális Galaktika **1200 forint/db**

Az előfizetés teljesíthető átutalással: **K&H Bank Zrt.**

10403181–50526767–88671008 vagy rózsaszín postautalványon a **Metropolis Media Group Kft, 1535 Bp. Pf. 746.** címre.

A megjegyzés rovatba kérjük beírni a kedvezményezett nevét és postázási címét!

Kanadában és az Egyesült Államokban előfizethető a *Pannonia*

Könyvesboltban: www.pannonia.ca // e-mail: info@pannonia.ca

Kéziratokat nem őrzünk meg, és nem küldünk vissza!

HU-ISSN 0133-2430

TÁMOGATÓINK:



Támogatja
a Magyar Kultúráért
Alapítvány

NOVELLÁK

- 6 Szergej Palij:** A végső rejtvény
(befejező rész)
- 26 Huszár Karina:** Párom
- 38 Kenneth Schneyer:** A változatlanóság törvényei
- 50 Varga Csaba Béla:** Szegény kicsi Mujmuj
- 72 Alekszej Gravickij:** Az osztálytárs
- 90 Benyák Zoltán:** A bolygókufár
- 106 Alekszandr Beljajev:** Anatómiai vőlegény

**22****36****48****71****96****CIKKEK**

- 22 Fókusz
- 36 Színház
- 48 Film
- 71 Zöld jövő
- 88 Zene
- 95 Zöld jövő
- 96 Gemmológia
- 98 Képregény
- 104 Intelligens dizájn

GALAKTIKA XL

- 115 Varga Csaba Béla: A Vénusz úrnői
- 199 Varga Csaba Béla-életrajz

Hozd létre a saját könyves galaxisodat!

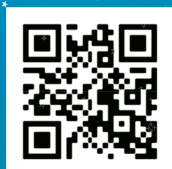
CSATLAKOZZ A MYGALAXYHOZ!

Elindult új Klubtagságunk, hogy **hűséges olvasóink még nagyobb kedvezményekben** részesülhessenek! Értesülj első kézből **újdonságainkról** és **híreinkről**, légy részese a kizárólag klubtagoknak járó **akcióknak** és **állandó kedvezményeknek!**

HAGYD, HOGY MEGAJÁNDÉKOZZUK A HŰSÉGEDET!

- Iratkozz fel hírlevelünkre!
- Szerezd be alacsonyabb áron új könyveinket!
- Élvezd ki egyedi, személyre szóló akcióinkat!

EGY KATTINTÁS – VÉGTELEN LEHETŐSÉG!



Légy tagja a MyGalaxynak, január 1-től élvezd különleges kedvezményeinket és a páratlan lehetőségeket!



galaktikabolt.hu/mygalaxy/

CSILLAGKÖZI LÁTOGATÓ

Az új kutatások szerint egy szélhámos bolygó alakíthatta a Naprendszer bolygópályáit.

A keletkezési elméletek azt sugallják, hogy a bolygók közel körkörös, egysíkú pályákon alakulnak ki a protoplanetáris korongokból. A Naprendszer gázóriásainak kissé különös és megdöntött pályája régóta rejtély. Egy új kutatás szerint egyetlen kozmikus esemény, például egy hatalmas csillagközi objektum elrepülése adhatna választ.

Ahogy a bolygók növekedtek, a korongon belüli gravitációs kölcsönhatásokra válaszul a pályájukat megváltoztatva befelé vagy kifelé vándoroltak.



A 2019-ben felfedezett, első csillagközi látogató, az 'Oumuamua rávilágított arra, hogy az ilyen objektumok hogyan befolyásolhatják a bolygórendszereket. Egy új elmélet szerint a gázóriásaink pályáját egy hatalmas csillagközi látogató befolyásolta.

A Jupiter tömegének kettő-ötvenszerese közötti tárgyvaló egyetlen találkozás magyarázatot adhat a Naprendszer óriásbolygóinak összes megfigyelt excentricitására és dőlésére. A szimulációk szerint egy ilyen objektum ha 20 csillagászati egységnél jobban megközelítette a Napot, a nagybolygókat a ma ismerthez hasonló pályákra lökhetette.

Ennek a forgatókönyvnek az esélye egy a százhoz – lényegesen nagyobb mint más létező elméletek esetében.

MIRE BOB másnap odaért, már sikerült kissé észhez térnem. A Cafe Ravinában kefir ugyan nem volt, de egy liter hideg narancslé valamelyest lehűtötte a perzselő macskáját.

Mi a tudóssal ugyanazt az utat követtük, mint előző nap. Megint a ketyegés érzete a gyomorszájamnál, a „fantomtekintetek” az esőfalon átlépés után, ismét ott kellett hagynom a kazettát, a mobilomat és az órát az ellenőrzőponton. Ismét a kényelmetlen szék, de ezúttal a vidám Szása doki gyámsága nélkül.

A fejem zúgott, de dolgozni kellett. A sátorvárost elérve Bobot a ponyva alatt hagytam, én pedig elmentem sétálni.

Szinte azonnal össze is futottam Dodon Hadzsipetrov bolgár fizikussal. A tudomány gigásza ismét iszonyatos gyötrelmeket jósolt nekem, ha nem szabadulok meg azonnal orosz titkaimtól. A végén annyira felhergelte magát, hogy a katonák fehér kesztyűs kezének kellett őt elvonszolnia. Pontosabban: hatalmas mancsának.

Megpillantottam a mintát. A sziklán most más vonalkód állt. Bemásoltam a füzetbe, utána az előző napéhoz hasonlóan az egész rajzolat eltűnt.

A másnaposság fokozatosan elszivárgott, már nem akartam lefeküdni és ott helyben megdögleni. Folytattam a környék felfedezését.

Leginkább három dolog érdekelt. A két „tó” és a „barlangok”, a két bejárat egy lankás domboldalon. A „tavak” egymástól háromszáz méterre elhelyezkedő, ovális mélyedések voltak. Üvegszerűen átlátszó anyag töltötte meg őket, leginkább elasztikus zseléhez hasonló.

Próbáltam elkülöníteni egy kisebb darabot. A speciális kanállal kiemeltem egy adag zselét, a mélyedést azonnal feltöltötte az átlátszó gél, gyorsan homogén masszává alakulva, a többi részétől megkülönböztethetetlenül.



**EGY PÁNCÉLOZOTT CSAPAT-
SZÁLLÍTÓ ÉS EGY KATONAI DZSIP
BEHATOLT A FELHŐSZAKA-
DÁSBA, ÉS... NÉGY MÉRFÖLDRE
A ZÓNA HATÁRÁTÓL ELAKADT.
A KATONÁK GYALOG FOLYTATTÁK
ÚTJUKAT A TERRITÓRIUM BELSE-
JE FELÉ. NYOLC PERCCSEL
KÉSŐBB MEGSZAKADT
VELÜK A KAPCSOLAT.**



SZERGEJ PALIJ

(BEFEJEZŐ RÉSZ)

A VÉGSŐ REJTVÉNY

A nagyítót elővéve szemügyre vettem a kinyert „kocsonya”-darabkát. Átlátszósága szinte tökéletes, semmiféle részecskét vagy kristályt nem lehet benne megkülönböztetni. Kár, hogy a mikroszkópok itt semmire se jók...

Emlékezve az előző napi agyag-só kudarcra, és már tudva, nem valószínű, hogy a territóriumból bármit is sikerülne kivinni, úgy döntöttem, pont az ellenkezőjét fogom csinálni: a reagenst juttatom be ide. Jogilag valószínűleg nem lett volna szabad tömény kénsavat magammal hoznom, ezért az egyik ceruza kupakjában rejtettem el az apró fiolát. Tiszta összeesküvés, a fenébe is.

Óvatosan felnyitva a fiolát, lassan a „tó” darabkája fölé billentettem... Semmi. A folyadék nem folyt ki. Erősebben megdöntöttem, ugyanaz. Enyhén megráztam a fiolát, de nulla! Aztán minden türelmemet elvesztve felfordítottam az üvegcset, és a savmarást megkockáztatva, hevesen rázni kezdtem. De minden

hiába, a sav is mintha üveggé vált volna. Lehet, hogy úgy is volt...

Dühösen földhöz vágtam. Csilingelve úgy tört apró darabkákra, mintha pont erre várt volna. Ez már semmiféle rendszerbe nem illik bele! Itt lehetetlen munkát végezni!

Lemondó sóhajjal a „barlangok” felé vettem az irányt, a következő érdekes objektumhoz. Bejáratuk egy dombon volt. Olyan, mint két, nagyjából tizenöt méter magas boltív, egymástól tömör sziklafallal elválasztva.

Több talajvizsgálatot nem végeztem, hisz egyértelmű, hogy hiábavaló. Úgy döntöttem, egyszerűen csak felfedezem ezeket a barlangokat. Az egyikhez közeledve megéreztem, ahogy enyhe szellő fúj belőle. Stop. Ez így lehetet... De végül is miért ne? Lehetséges! Persze, hogy lehetséges! Épp ideje axiómaként elfogadni: itt bármi megtörténhet.

Beléptem. Nedves szag volt. Még két lépést se volt időm megtenni, mikor hirtelen felbukkant ↪

egy férfi a sötétségből, ettől megborzongtam. Esőkabát és kockás nadrág volt rajta.

– *Nothing interesting* – mondta valami európai akcentussal. – *Not deep tunnel. It's about hundred meters and a blank wall in its end. And don't try to use matches – all the same not burning!*¹

Bólintottam: értem, haver. És akkor eszembe jutott. Hogy végződhet a barlang egy csupasz falban, ha huzat jön belőle? Újabb paradoxon?

Úgy döntöttem, megnézem, elindultam hát befelé, magam elé nyújtott kézzel, és óvatosan lépkedve, nehogy beleütközök valamibe, vagy megbotoljak a félhomályban.

A tudósnak igaza volt. Úgy ötven méter után véget ért a „barlang”. Kezemmel megérintettem a falat, hűvös, rugalmas, mintha nagyon sűrű gumiból lenne, rajta néhány apró lyuk. Olyan-nak tűnt, mint valami szivacs.

Visszafelé azon kaptam magam, hogy a huzat megint felém fúj... Ez meg hogy lehet?

Abban a pillanatban, erre pontosan emlékszem, jutott először eszembe az örült sejtés. Ám elutasítottam, mint valószínűtlent. Akkor még nem voltam hajlandó elhinni.

A barlangot elhagyva a territórium déli vége felé vettem az irányt. Gondolataimba merülve elsőre nem is tudatosult bennem, hogy az én nevem kiáltják.

– Mihail... – Majd hangosabban: – Várjon már egy kicsit!

Megfordultam.

Nocsak!

– Larisza! Maga hogy kerül ide?

– Mondtam már, újságíró vagyok.

– Nem mondta. – Óvatossá váltam. – Amúgy meg... hogy engedhetik be... ide?

– Miért is ne? – mosolyodott el a lány. – Ne legyen már olyan feszült! Örvendek.

– Örvendek. – Szemem sarkából feszes, térd fölé érő szoknyájára sandítottam. A térde mindenestre gyönyörű. – Nem vagyok feszült.

– Akkor ne a lábamat bámulja! Inkább mondja el, mi a helyzet magával!

– Menjünk! Magukat is figyelmeztették, hogy jobb egyedül járkálni a territóriumban, mint párban?

A lány bizonytalanul megvonta a vállát.

– Hát, ha valaki elvesztené az eszét kettőnk közül, az nem az én hibám.

Az ördögbe! Már megint mit mondtam?

Larisza rám pillantott, valahogy vizsgálódón, fentről lefelé, és hüvelykujjával megérintette jeggyűrűjét. Az ember ilyet akkor csinál, ha még új. Eltűnődtem, vajon reflexszerű, vagy talán...?

Mindegy. Él a lehetőségekkel...

Larisza nem csak kíváncsi és művelt beszélgetőtársnak bizonyult, de rendkívül vonzó nőnek is. Néhányszor megéreztem könnyű lehetét, mikor egymás mellett guggolva néztünk valamit a földön. Parfümjének alig érezhető illata önkéntelenül is megragadott kissé.

Ha egy újságíró riportjával térek vissza Oroszországba, Erjomin kinyír. Ám Freud, aki mindörökre megragadt 1939-ben, örülni fog...

– *Nosce te ipsum* – mondta Larisza elgondolkodva, majdnem a kanyon legszélén megállva, és a vörös zászlóval játszadozott.

– Ez mit jelent? – Sosem voltam jó latinos.

– Ismerd meg önmagad! Ezeket a szavakat faragták a delphoi Apollón-templom bejárata fölé. Igaz, görögül. Thalésznek tulajdonítják.

– Itt, úgy tűnik, minden a feje tetejére állt – feleltem mellé állva és a mélységbe nézve. – Nem ismerheted meg sem önmagad, sem...

A szót keresve csettintettem egyet.

– Sem engem – fejezte be Larisza.

A gerincem alsó végénél valami megfeszült. Megfordultam, és ránéztem.

Arra már alig emlékszem, hogyan jutottunk el a szállodába. Bob nem túl lelkesen nézett Lariszára, és miközben a kocsiiban utaztunk, alig mosolygott. Porta, recepció... A liftek foglaltak. A fenébe! Lépcsőház...

A szobában az ágyra zuhant, magára rántott, és lehunyta a szemét. Szoknyája az egyik, jegygyűrűje a másik irányba repült...

A világ pedig kifordult magából...

– Érdekes. Tudóssal még sosem csináltam. – Larisza nyújtózkodott, felpúposította hátát, és kinyújtotta csupasz lábujjait. – Ezt ti minek mondjátok? Kísérletnek? Kutatásnak?

Én felhúztam a nadrágom, és bekapcsoltam a notebookot. Ne már... A tudományok kandidátusa, tiszteletre méltó ember, az intézet nem is leggyengébb agya...

– Dolgoznom kell.

– Te gépmániás.

Larisza hátulról átölelt, és én éreztem hátaomon meleg, feszes mellét.

– Várj... – A böngésző ikonjára kattintottam. – Most...

– Rendben, én jó kislány vagyok. Majdnem kitűnő tanuló. – Kimászott az ágyból, le a szőnyegre. – Hova lett?

Beírtam a vonalkódot a keresőbe, megnyomtam az Entert.

A fene.

– Cinóber – motyogtam. – Először gyufa. Másodszor cinóber. Érdekes.

Larisza abba hagyta a szőnyegen tapogatózást. Felemelte a fejét.

– Miféle cinóber?

– Tudod... hogy is magyarázhatnám el ezt neked... – Elhallgattam, hogy összeszedjem a gondolataimat. Ő türelmesen várt. Én pedig folytattam: – Vonalkódokat látok a sziklákon. Pont olyanokat, mint amik az árucikkeken vannak. Tegnap is láttam egyet, ma egy másikat. Megjegyeztem a számokat, és beírtam a keresőbe. Tegnap egy gyufásdobozé jelent meg. Ma a cinóberé. Egy szabványos piros festéké.

Larisza egy ideig még engem nézett, majd visszatért a jegygyűrűje kereséséhez, amit minden mással együtt én cibáltam le róla.

– És akkor? – csendült hangja kissé fojtottan az ágy mögül.

– Hogy érted?

– Mi van ezekkel... a vonalkódokkal?

– Hát... talán... a gyufa a tűz. A cinóber meg... a vörös. A tűz is vörös.

– És akkor? – ismételte meg Larisza. Visszamaszott az ágyra, és felhúzta a gyűrűt.

– Mi az, hogy és akkor? Ez... Ez... – Kerestem a szót. – Eh, talán csak véletlen.

– Pontosan – bólintott Larisza –, véletlen egybeesés.

– De... – Hirtelen megborzongtam, pedig a szobában rendesen működött a légkondicionáló. – Legalább valami nyom.

– Majd meglátjuk – vont a meg vállát Larisza, és felöltözött.

– Majd meglátjuk? Mit? – húztam össze szemöldökömet, és úgy éreztem magam, akár egy papagáj.

– Majd meglátjuk, mit látsz holnap. Aligha lesz több véletlenszerűségnél. Nemrég... hmm... beszéltem egy tudóssal Angliából. Az első pár napban ő is lelkes volt, de aztán összezavarodott. Most depressziós.

Elfordultam a monitortól, és Lariszára néztem, ő háttal állt nekem, épp a sminkjét igazította. Még csak felém se nézett. Én pedig teljesen hidegnek éreztem magam.

Ő beszélget valakivel Angliából. Milyen társaságkedvelő, annak kell lennie. Tudóssal még sosem csináltam, aha...

Hazug ribanc.

Nocsak, féltékeny lettem? Naná! De én is jóféle vagyok. Meglátok egy rövid szoknyát, és máris csorog a nyálam, mint a farkasnak a rajzfilmben.

– Nekem most mennem kell, Misa. – Larisza ismét üzletasszonynak látszott. Még az a hírhedt szoknya is frissen vasaltnak tűnt. – Be kell fejeznem az anyagot.

– Te mit látsz a sziklákon, Larisza? – kérdeztem.

↳

Elmosolyodott, és kiment a szobából.

Az ajtó halkan kattánva csukódott be.

Az ablakon túl már sötét volt. Ültem a notebook előtt, és vaksin nézegettem a kereső sovány találatlistáját. Pontosabban keresztülnéztem rajta. És azt az átkozott gyűrűt láttam.

Odahaza flörtöl a szerkesztővel, lefekszik vele, hogy az Államokba küldjék. Itt valaki megسيمogatja azt a gyönyörű térdét a Georgiai Egyetemről, cserébe az akkreditációért és a belépési engedélyért. Egy ismeretlen brit tudós suttog neki az eredményeiről. Én megdugom, és teszem melegével együtt legbelső gondolataimat és sejtéseimet is átadom neki. De ő már ott is van a következő szerkesztő alatt, hogy az anyag címlapon legyen, vagy főműsoridőben, vagy bárhol, ahol továbblendíti...

Így záródik be a gyűrű. Vékony, hideg, a gyémánt vakító csillogásával.

Másnap reggel a hangulatom a béka feneké alatt. Egyáltalán nem volt kedvem semmihez. Se felfedezések, se eredmények. Semmi.

Bob megpróbálta kideríteni, miféle nő kísért tegnap engem, de én komoran hallgattam. Ő válaszul durcás lett. Jobb is így, másképp felfordulna a gyomrom a mosolygásától.

Automatikusan felírtam a jegyzetombbe a sziklán megjelenő következő vonalkódot, céltalanul bóklásztam a környéken, majd visszamentem a szállodába. Az időeltolódásról teljesen megfélelkezve felhívtam Erjomint, felébresztettem, és kijelentettem, hogy a nulla eredmény miatt a kutatást semmi értelme tovább folytatni.

Erjomin feszülten horkantgatva hallgatott.

– Holnap hazamegyek – összegeztem.

A professzor abbahagyta a horkantgatást. Rám mordult:

– Majd adok én neked hazamegyeket! Dolgozz! Vagy már kérheted is ott a menedékjogot! Ha eredmény nélkül jössz vissza, keresztre feszí-

telek a plénum előtt! Aztán még kettőt beléd is rúgok! A naplopóknak én szétrúgom a valagát!

Lecsapta a telefont.

Nos, legalább már a helyzetem világos. Viszsa a melóhoz, csak semmi hülyeség.

A nap hátralévő részében Atlantában mászkáltam, tudomást sem véve sem a járókelőkről, sem a csillogó felhőkarcolókról, sem az üdítő amerikai napsütésről. Saját cipőm előre-hátra mozgó orrát nézegetve próbáltam agyammal az expedíció három napja alatt megszerzett csekélyke tényanyagra koncentrálni, amit már igencsak utáltam.

Az érthetetlen szimbólumokat már az első nap megküldtem e-mailben az elemzőinknek. Azt válaszolták, az egész csak baromság, semmi értelme.

A vonalkódot. Gyufa és cinóber. Hé, majd elfelejtettem! A mait még ellenőriznem kell! Ha abban van legalább egy csipetnyi vörös, akkor lesz min elgondolkodni, de addig... Ez valószínűleg tényleg csak véletlen.

A „tavak” és a „barlangok”. Ezek mik? Szokatlan sziklaképződmények? Igen, valószínűleg.

Néhány kérdés...

A terület olyan tényekkel dobál, melyek nem kapcsolódnak egymáshoz, és nem is engedi tanulmányozni magát. Vagy... Vagy csak mi nem tudjuk egymáshoz kapcsolni a tényeket?

Más kutatókkal beszélni hiábavaló, tudjuk, minden változatos. Nekik a territórium egész más műsort ad elő. Itt mindenki a maga harcát vívja. Az egyik ausztrál valóban hallja a „tavak” énekét. Ő valószínűleg zenekedvelő.

Persze természetesen nekem is megvan a magam hipotézise. Épp csak annyira furcsa, hogy akár még az is kiderülhet, igaz. De hogy ellenőrizhetném? Ahhoz szükségem lenne...

A bal vállamat valami fájdalmasan megütötte, ezért megpördültem. Hangosan szitkozódtam és forgolódva keresni kezdtem a tettest.

A „zaklatóm” az épület sarka volt. A fenébe, így nemsoká elüt egy autót!

Körülnéztem. Alacsony épületek, szupermarket, benzinkút. Úgy látszik, valami lakónegyedbe keveredtem. Ennyi, ideje hazamenni.

Hogy el ne tévedjek, taxiba ültem, és félórán belül már a szállodában is voltam. A mindenre és mindenkire egyaránt irányuló haragom fokozatosan elszivárgott, hangulatom kiszabadította magát a béka sege alá, és lassan, de biztosan kúszni kezdett felfelé.

Ellenőriznem kell a vonalkódot. Rendeltem egy zsüliant² és egy bifsztet, lezuhanyoztam, és felbontottam egy ásványvizet. Bekapcsoltam a notebookot, és beírtam a számokat.

Enter.

Folyékonynitrogénes palack. Azt aztán tényleg nem gondoltam volna, hogy ezeknek vonalkódjuk is van.

Szívás. A folyékony nitrogén egyáltalán nem vörös. De... Valaminek lennie kell... A pokolba! Meg is van! A nitrogén a cinóberhez hasonlóan egy kémiai anyag! Állj, nem is anyag! Kémiai elem!

Kezdek becsavarodni.

A maradék gombát felkapirgáltam a kanállal a tálkából, a számba toltam, és elgondolkodva rácsáltam. Lenyeltem.

Lehet, hogy a gyufában lévő kénnel van kapcsolata? Nem, ez hülyeség. Nincs itt semmi közös.

Amíg a zsüliant majszoltam, a bifsztet kihűlt, és félre kellett tennem a tányéért.

– Talán a kezdőbetűk a kapcsolat? – motyogtam. – Gyufa, cinóber, nitrogén. Nyilván oroszul, hisz a vonalkódok is oroszok, *szpicski, kinovar, azot*. Szka.

Egy pillanatnyi szünet után felröhögtem. Az egyetlen dolog, ami eszembe jutott a hadsereg sportklubja: *szportivnij klub armiji*.

– Világos – sóhajtottam. Betettem a tányéért a mikróba. – Hogy semmi sem világos.

Miután végeztem a sztékkal, úgy döntöttem, visszafogom az agyműködésemet, mára ennyi elég. Öltönybe bújtam, lementem az érdekes nevű Ivories Lounge-ba, ahol dzsesszzené szólt, és rendeltem két koktélt. Nyilván erre nem futja a mai napidíjamból, de mi akadályoz benne, hogy a hiányzó részt a fogadó fél számlájára írassam? Ennyit megérdemlek...

Az este hátralévő részét két pohár Piña Colada mellett töltöttem, Ella Fitzgerald, Louis Armstrong és Glenn Miller kellemes társaságában. Hangulatom pedig végre feltámadt hamvaiból.

Bob pontos volt. Délután kettőkor, ahogy nap mint nap, bekopogott a szállodai szoba ajtaján, kötelességtudóan mosolygott, és elvitt a Paradox territóriumba.

A következő termék, amire a sziklán látható vonalak és számok utaltak, egy csomag egyszerű használatos orvosi szike volt. Boldog lettem, akár egy kisbaba: végtére is a szike, oroszul *szkalpel* szó első három betűje pontosan az szka. Egybeesés? Ó, istenem! Ez már egy szisztéma!

Izgatottan köröztem a szobában, és máskálás közben pezsgőt kortyoltam. Sürgettem az időt, hogy jöjjön már a holnap. Van szisztéma! Végre kezdek ebben az örületes káoszban valamiféle szisztémát követni!

A második üveg brut után annyira berúgtam, hogy a sérelmeket feledve felvettem a telefont, hogy felhívjam Larisztát, de eszembe jutott: nem is tudom a számát. Legyintettem, és rendeltem egy harmadikat.

A következő napon nem a szobámban, de már a szálloda bejáratánál találkoztam a türelmetlenül fel-alá járkáló Bobbal. Egész úton vedeltem az ásványvizet, próbálván csillapítani a szárazságérzetet, és a territórium legfrissebb hírei után tudakozódva teljesen elborítottam Bobot a piaszag maradékával. Az amerikai ugyan még mindig mosolygott, de magában valószínűleg ↪

már átkozta a napot, mikor elvállalta, hogy pártfogol engem.

Már rögtön az ellenőrzőpont után elhúztam Bob mellől. A szokottnál jóval gyorsabban érttem el a kanyont. Megálltam a szélén, és a szemközti sziklára meredtem, ahol valami újabb csodának kellett megjelennie. Meg is jelent. Legalábbis a „valami”. A ceruzámat csikorgatva bemásoltam a számokat a jegyzetömbbe – ezúttal kettővel több volt a szokottnál –, majd azonnal elindultam visszafelé. Bob épp akkor ért oda a territórium széléhez. Bocsánatot kértem tőle, megmondtam neki, hogy aznap már nem dolgozom itt tovább, és száznyolcvan fokkal megfordítottam szerencsétlent. Bob csak motyogott valamit az orra alatt, és visszacaplattunk az ellenőrzőponthoz.

Amint kivettem a széfből a számítógépet, azonnal megpróbáltam csatlakozni az internetre, de nem sikerült. Hát igen, ionizáció, meg ilyenek!

– Gyerünk, gyerünk! – noszogattam Bobot, miközben megfordult a kocsival.

Az „esőgyűrűből” kiérve azonnal feleledt a kapcsolat, és beírtam a számokat.

Enter.

Találatok száma: 0

– Hogyhogy nulla? – csattantam fel hangosan.

Bob felém fordította a fejét.

– Semmi, semmi, minden rendben – motyogtam.

Oké, nyugalom. Valószínűleg azért, mert két számmal többet írtam le, hisz aznap annyi volt. Próbáljuk meg az utolsó kettő nélkül...

Enter.

Ajándék szett egy töltőtollal, egy klasszikus logarléccel és Isaac Newton *A természetfilozófia matematikai alapelvei* című könyvével.

– Gyufa, cinóber, folyékony nitrogén, szike – mondtam, figyelmen kívül hagyva Bob kérdő pillantását. – És Newton. Ez szép, a fenébe is.

– Newton. Ez szép a fenébe is – ismételte meg Bob. – Ez meg mit jelent?

– Ez azt jelenti, hogy... – A képernyőre néztem. Felkiáltottam: – Oldalszám!

Bob összerezte a meglepetéstől, miközben az útra meredt, erősen szorítva a kormányt.

– Nem a logarléces tollra hivatkozik... A két utolsó szám: oldalszám. – Kerestem egy orosz webáruházat, és három kattintással megrendeltem egy szettet. – É-é-és... igen! Mai kézbesítéssel.

– Szuvenír? – lepődött meg Bob, és oldalvást a notebook képernyőjére pillantott.

– Szuvenír – hagytam rá.

A szettet a könyvvel tényleg még aznap este leszállították a szállodába. Annak ellenére, hogy ez igencsak speciális, ezért valószínűleg nem is túl kelendő termék. Hát, a pontosság egyértelműen jobban megy az Államokban, mint Oroszországban.

Adtam egy kis borraivalót a futárnak, felteptem a csomagolást, a tollat és a logarléceket az asztalra dobva kinyitottam a könyvet. Átpörgettem. Ha az utolsó két számjegy valóban az oldalszám, akkor ez az. Az egyetemes gravitáció törvényének szentelt rész kezdődik rajta.

Gyufa, cinóber, nitrogén, szike, az egyetemes gravitáció törvénye... Egy újabb hülyeség.

Lassan leereszkedtem az ágyra. Lassan letettem a könyvet. Felsőhajtottam.

Egész addigi lelkesedésemet elfújta a szél, és eluralkodott rajtam a kimerültség. Lehet, hogy nem is oldalszám? Talán a kiadványé? Vagy valami kód...

Talán, talán, talán.

Ezzel az átkozott territóriummal kapcsolatban minden csak „talán”.

Ennyi, irány aludni! Ne gondolkozz tovább, vagy beleőrülsz. Lámpaoltás!

Másnap nem siettettem Bobot. Kényelmesen odamentünk az objektumhoz, közömbö-

sen ránéztem a sziklára, és... nem volt rajta semmi. Pislogtam, megdörzsöltem a szemem, semmi. Egy meredek sziklafal a távolban, rajta semmiféle optikai kinyilatkoztatás.

Most már a fal sem akar szólni hozzám. Nagyon jó.

– Aha – suttogtam. – Úgy döntöttél, hogy színjátékot játszol? Hát akkor játsszunk! Van egy ötletem, és hogy neked, territóriumnak, ne kelljen találgatnod, ha halkan is, de elgondolko-dom rajta. Ennyi.

Fejben számolgatva megközelítettem a „ta-vakat”. Mindkettőt körbejártam, számoltam a lépéseket, felbecsültem a távolságot a szélső pontjaik között. Aztán leléptem a „barlangok” távolságát is. Először az egyik, majd a másik „tótól” is.

A három objektum egy majdnem egyenlő szárú háromszög csúcsain helyezkedett el.

Elképesztő. Az arányok többé-kevésbé egy-értelműek.

Bennem egyre jobban megerősödött az agya-ment feltevés. Sietség nélkül elballagtam a terri-tórium másik végébe, és körbejártam a nagyjá-ból százötven méter hosszan elnyúló, alacsony, agyagos kiemelkedéseket.

Mesés. Most pedig azt hiszem, visszamegyek a szállodába, és nyugodtan végiggondolom, ho-gyan tudnám megvalósítani a tervemet. Suttog-va gondolkodva. Halkan...

Az elhatározás magától ébredt.

A fenébe, a titkok szelencéjét olyan egyszerű felnyitni! Persze... csak elméletben egyszerű. A gyakorlatban, tartok tőle, keményen meg kell dolgozni érte.

Először is megkértem Bobot, hogy szerez-zen nekem ötszáz méter erős kötelet. Megvon-ta a vállát: csak szólnod kell, haver. Viszont ez a szerencsétlen fickó eközben már nem is kockáztatta meg, hogy mosolyogjon. Másnap több tekercs erős kötelet hagytunk az ellenőr-zőponton.

Ezt követően két napon át kis taligára pakol-tam a köteleket, és magammal vittem a terület-re, hogy gyanút ne ébresszek, azt a látszatot kelt-ve, hogy távolságot mérek velük. Okosan nézve húzgáltam őket ide-oda, közben gondolkodtam. Suttogva. Gondolkodtam és mérlegeltem.

Kiderült, hogy még ezeket az egyszerű szá-mokat sem olyan könnyű kiszámítani fejben. De fejben kellett számolgatnom, eszembe sem jutott megbízni még a legegyszerűbb technoló-giában sem. Az érzés, hogy valaki nagyon figyel, nem tágitott.

Két nappal később megkértem Bobot, hogy szerezzen hat vászonzacskót, tíz-tizenöt literest, egy vastag tüt, hosszú szögeket és százötven fla-kon szuperragasztót.

Szegény Bob! Már gyanakodva nézett a ka-tonaorvosra, ahogy az mindennap beültetett a csodaszékébe, ellenőrizve alkalmasságomat, és újabban már úrhajósokhoz illő vizsgálatokat is végzett rajtam. De a doktor, miután mindenféle tesztekkel és eszközökkel átnézte testemet, lel-kemet, csak megvonta vállát, és elismerte, még mindig épelméjű vagyok. Ahogy mondani szo-kás, fizikálisan jól fejlett, megfelelően képzett, egyedülálló, ismerős helyzetekben az elvárt mó-don reagál. Máris frontra vezényelhető.

Bobnak teljesítenie kellett ezt a kérésemet is. Felettesei nyilván ráparancsoltak, hogy tiszte-lettel bánjon a külföldi gondozottjaival, és hagy-ja rájuk ostoba szeszélyeiket.

Én gondosan egymásra raktam a zsákokat a széfemben, melléjük a tüt és a néhány cso-mag hosszú szöget. A hadsereg engedélyével az ellenőrzőpont mellett egyenletes sorokban el-rendezve letehattük a pocakos szuperragasztós palackokat.

A Hummerben unatkozó katonák közben már egész jófejek lettek, a hátuk mögé lökték puskáikat, majd különösebb kommentárok nélkül segítettek a háztartási cikkek fuvarozásában.

↳